

GABRIELA SPUSTOVÁ IZAKOVIČOVÁ

TAJOMNÁ KNIHA

v babičkinej poličke

Ilustrácie Lenka Hrebenárová

RUAH

Tajomná kniha v babičkinej poličke

Tajomná kniha v babičkinej poličke

Záhadná kniha v babičkinej poličke

Jožko a Majka chodili často a radi k babičke. Jej starý dom bol plný záhad a tajomstiev. Keď babička čosi kuchtila v kuchyni, deti sa rozhliadali po izbe a dumali, čo by mohli zasa objaviť. Tento raz ich zaujala polička s knihami. Presnejšie, jedna veľká ošúchaná kniha v koženom obale. Nevyzerala ako iné knihy. Bola veľmi hrubá a akási záhadná. A keby len to! Pri knihe stála veľká sviečka. A ani tá nevyzerala obyčajne. Akoby ju ktosi deň čo deň zapal'oval, lebo vosk mala rozliaty po stranách ako kvaple. Deti odsunuli sviečku, aby sa dostali ku knihe.

„Majka, to bude asi dajaký starý lexikón,“ povedal Jožko tajuplne, keď knihu ledva zložili z poličky.

„No, to teda neviem, ale je akási podozrivá. Obal je ošúchaný, akoby bola veľmi stará a akoby ju niekto často čítal. Ani papier, z ktorého sú vyrobené strany, nie je obyčajný. Pozri...“ zahľadela sa na knihu.

„Veru, strany sú tenké a písmenká malé... a pozri, koľko je tu strán,“ začal listovať Jožko. „Tisíc... dvetisíc... dokonca ešte viac...“

„A na boku knihy sú akési nalepené písmenká. Gn, Ex, Lv, Joz... Čo to len môže znamenať?“

Odrazu buchli dvere na kuchyni. Majka s Jožkom sa preľakli. Knihu rýchlo zatvorili a chceli ju vrátiť do poličky, no keď babička vošla, kniha spadla na zem a deti sa veľmi zahabili. Mysleli si, že sa babička nahnevá. No babička sa na prekvapenie usmievala. Pohľadkala Jožka a Majku po vlásokoch, knihu zdvihla a položila ju na stôl. Zobrala sviečku a zapálila ju. V izbe, v ktorej bolo predtým šero, odrazu blikotalo jemné svetlo.

„Viete, aká je to kniha?“ spýtala sa babička a dvojčatá krútili hlavou. Už sa nevedeli dočkať, čo im babička prezradí.

„Nie je to obyčajná kniha. Je veľmi vzácna a skrýva mnoho pokladov. No tieto poklady sa v nej nedajú nájsť len tak, že by ich z nej niekto vytriasol. Sú ukryté v slove.“

Dvojčatá na knihu pozerali s veľkými zvedavými očami a takmer ani nedýchali. Ich podozrenie sa potvrdilo.

„A v ktorom slove, babička?“ predbehol Jožko Majku otázkou.

„V každom slove. Ale poklad nájde len ten, kto tie slová bude čítať často, pozorne a bude o nich premýšľať.“

„To slovo je akoby mapa, však?“ nedal babičke pokoj Jožko.

„Áno, to slovo je ako mapa, ktorá ťa privedie k pokladu,“ prisvedčila babička.

A ty by si nám pomohla ten poklad nájsť?"

„Pomohla, deti, veľmi rada.“

„A vieš, prečo je tá kniha taká ošúchaná?"

„Viem. Pretože ju často beriem do rúk, tak ako ju často brali do rúk moji rodičia. Takúto knihu mali aj moji starí rodičia, aj prastarí rodičia, aj pra-prastarí rodičia..., aby v nej hľadali poklady.“

„A ty si, babi, už ten poklad našla?" podoprel si Jožko hlavu dlaňami a visel babičke na ústach, čo povie.

„Našla, Jožko, našla. Už som tam našla mnoho pokladov.“

„A kde ich máš, babi? Ukáž nám ich,“ obzerala sa okolo seba nedočková Majka.

„Ukážem, ale až keď v nej nájdete svoj poklad aj vy. No to ešte chvíľu potrvá.“

Deti na zamrveli na stoličkách. Poklad chceli vidieť hneď. No babička trvala na svojom.

„A vieš, babi, čo znamenajú tie písmenká, ktoré sú nalepené na boku knihy?"

„Aj to viem. Táto kniha, ktorá sa nazýva Sväté písmo, je preto taká hrubá, že skrýva celú knižnicu kníh Starého zákona aj Nového zákona. Preto ju ľudia nazývajú kniha kníh. Aby sme každú z kníh ľahšie našli, pomôžu nám v tom tieto písmenká - skratky biblických kníh.“

„A to Gn znamená čo, baby?"

„To je Genезis. Prvá kniha Svätého písma. Ale to vám porozprávam nabudúce.“

Babička zatvorila knihu pokladov a sfúkla sviečku, lebo deti už museli ísť domov. No nevedeli sa dočkať, kedy prídu k babičke zasa a budú v knihe hľadať poklady.